

Mer respektgivande än euforiskt

11:23 | 16-02-28

[Kommentera](#)

När Luleå Symfoniorkester och körkonglomeratet Northern light bjuder in till en galakväll med titeln Euforiskt utgörs repertoaren av musik så djupt förankrad i västerlandets kulturella benmärg att "klassiker" närmast är att betrakta som en underdrift. Kvällens första del känns i mångt och mycket som en liveversion av valfri "Opera Classics"-samling: *Ouvertyren ur Wilhelm Tell* av Rossini. *Smideskören* och *Fångarnas kör* av Verdi. Händels *Hallelujakör*. Offenbachs *Barcarolle ur Hoffmans äventyr* och, såklart, allas vår bröllopstrudelutt nr 1, *Brudkören ur Lohengrin* av Wagner. En veritabel krevad av gamla godingar som sammantaget är precis på gränsen till vad vi kräsmagade kritikernobbar kan uthärda. Men visst, på kompetensen hos de blåsare, stråckdragare, slagverkare och vokalljudsalstrare som maestro Anders Lundström med mild hand koordinerar finns just ingenting att anmärka.

Wilhelm Tell-ouvertyren blir en ystert dundrande galopp, fångarnas besjungande av Israels frid är gåshudsmässigt tillfredsställande och körens och trumpeternas Halleluja-saluter sitter där de ska. Såklart.

I den mån det kan talas om ett nyskapande ligger det nog snarast i presentationen. Konferencieren Morgan Stenberg plockar i sina muntert ordvrängande, anekdotrika presentationer effektivt ner tonsättartitaner på jorden, sätter in operorna i sociala och historiska verkligheter och visar på de djup som kan döljas under musikernas glättiga ytskikt. Och även om snacket ibland kan bli i putslystigaste laget är det svårt att inte skrocka belåtet åt beskrivningen av Wagner som en antisemitisk vegetarian med fäbless för rosa underkläder!

Kvällens andra del, där fokus ligger på musikalisk och filmmusik, inleds fint med Howard Shores musik ur *Sagan om ringen*, en majestätisk klangresa från pastoral Fylke-idyll till hotfullt, pukslagsdominerat Mordor-mörker och tillbaka. *Memory* av Andrew Lloyd Webber är en riktig gåshudshöjdare, med körklängen som en värmande andedräkt en stjärnklar vinternatt, och *America* ur *West Side Story* bildar tillsammans med *Du måste finnas* ur *Kristina från Duvemåla* en fin diptyk kring migranters drömmar och vedermoder i mötet med Amerika.

Den lexikala definitionen av "eufori" är "en stark känsla av lycka och upprymdhet". Är det en sådan känsla som infinner sig hos undertecknad under kvällen? Nja, snarare en njutningsfylld respekt inför ett odiskutabelt gott hantverk, parat med små stunder av stillsam tristess inför ett lika odiskutabelt förutsägbart program. Men visst glimtar det till då och då. *Gabriellas sång* ur Kay Pollaks *Såsom i himlen*, denna mäktiga hymn kring glädjen i att finnas till i detta enda, ofullkomliga liv, gör mig lyckligt upprymd, och inför den imponerande sånginsats som kvällens stjärnskott, knappt 10-årige Edward Wikström, utför i *Sagan om ringen*-stycket är det svårt att bli annat än - euforisk!